

Utdrag från Zulmay Afzalis bok
En flykting korsar ditt spår

Boken kan köpas via Mummelförlagets nätshop, adress se ovan, eller beställas i en bokhandel. Man kan också be sitt bibliotek ta in boken, om den inte redan finns där.

Texter ur Zulmays bok *En flykting korsar ditt spår*

Ur kapitlet **MITT TIDIGA LIV**

Mina föräldrar

Jag föddes den 10 juli 1982 i Kabul, Afghanistan. Min mor var 24 år gammal och gravid i sjätte månaden med mig när min far, M. Kabeer Afzali, en ung polis på 25 år, nyligen utexaminerad från Polishögskolan, dödades en natt vid en patrullering i utkanten av Kabul. På morgonen, när min mor vaknade och skulle äta frukost, nåddes hon av budet från inrikesministeriet att hennes make, min far, hade dödats.

Jag kan inte ens i min vildaste fantasi förstå hur tufft och svårt det måste ha varit för min mor, 24 år gammal och gravid med sitt första barn. Att bli änka, att bli ensamstående mor i vårt samhälle. Under min uppväxt

frågade jag henne otaliga gånger vem som dödade min far. Var det de ryska ockupationsstyrkorna, som befann sig i Afghanistan vid den tidpunkten? Eller var det Mujahedin som stred mot den ryska ockupationen? Min mor sa att hon inte visste. Som vuxen tänker jag att oavsett om det var ryssarnas eller Mujahedins kulor som min far föll offer för, så förlorade jag min far och min mor förlorade

Ur kapitlet **STOR KÄRLEK OCH 9/11**

Vid lunchtid den dagen hade min morfar bjudit några av sina vänner på en sen lunch hos oss. Bland dem var en man som hette Ibrahim Spinzada, som hade en hög position inom UNHCR både i Afghanistan och i Pakistan. Han var afghan och en mycket god vän till min morfar. Den andre av de inbjudna vännerna var Hamid Karzai, Afghanistans nuvarande president, som då var antitaliban. Hamid Karzais far var en nära vän till morfar sedan lång tid tillbaka. Sonen Hamid hyste stor respekt för min morfar och brukade ofta komma till vårt hem och ibland bjöd han också min morfar hem till sig.

Den här dagen ringde Hamid Karzai och när jag svarade sa han: "Var snäll och säg till din morfar att några personer från min provins Kandahar är här och att det är mycket viktigt för mig att träffa dem, så jag kan inte komma på lunch. Jag ber dig framföra mina ursäkter till din morfar." Jag lovade

göra det och gick genast till min morfar och berättade att det var Mr Hamid, som vi kallade honom, som ringde och att han meddelat att han inte kunde komma idag. Lite senare dök Ibrahim Spinzada upp och min morfar frågade honom om han visste vad som hände. Han svarade: "Det är tämligen klart att attacken i New York är al-Qaidas verk och att USA kommer att jaga bin Laden och hela ledarskapet, men också de fanatiska talibanerna. Jag hoppas att det afghanska folket finner ett sätt att komma undan och skydda sig mot de fega, grymma och helt fanatiska talibanerna och de galna, psykotiska extremistiska wahabiterna. Jag hoppas att USA kan göra något åt dem och förbättra vår situation. Det är vad jag hoppas. Nu får vi bara vänta och se vad som händer."

"Hör här", sa Barbara, "jag kan inte prata med dig mer framför din mormor när hon kommer tillbaka från köket. Men snälla du, var inte ledsen, det passar inte ihop med bilden av den glade Zulmay. Om Ahmed Shah Massoud kunde kämpa mot de där fanatiska talibanerna och andra extremister, då kan du också göra det. Se på dig, du är en mycket välutbildad person! Fortsätt på din utstakade väg och kämpa så kommer du att vinna. Ge aldrig upp och bli aldrig beroende av andra människor. Lita på dina egna tankar och åsikter och på dina färdigheter. Du kommer att möta motgångar både en och flera gånger, men av varje motgång lär du dig något. Och nästa gång kommer du att anstränga dig ännu mer. Så var inte ledsen, tänk bara på hur du ska bli ännu starkare". Det var allt hon hann säga till mig innan min mormor kom tillbaka från köket med te och hembakta kakor. Hon undrade vad det var Barbara hade sagt och Barbara svarade att hon förklarat hur viktigt det är i livet att ha självförtroende. "Eller hur, Zulmay?" "Javisst", svarade jag, samtidigt som jag var överraskad över att en flicka, Barbara, kunde tänka och tala som hon gjort, och jag kände hur det hon sagt gav mig energi och styrka och jag kände mig mycket bättre till mods. Och jag började också känna allt mer för Barbara, jag började bli förälskad i henne. Jag trodde aldrig, efter vad som hände i skolan med Palwasha Yousuf, att jag skulle kunna bli kär igen, eller att någon skulle kunna bli förälskad i mig. Men så bara hände det och mitt liv fick en ny mening just precis då.

Ur kapitlet **JAG MÖTER PRESIDENTEN MED FOX NEWS-TEAMET, BLIR ANSTÄLLD I REGERINGSKANSLIET OCH FÖRLORAR MIN BARBARA**

När vi kommit fram till Kandahar framhöll Fox News-teamet för mig att det var mycket viktigt att de fick en intervju med president Karzai. "Vi måste absolut få en intervju med presidenten", sa de. "Okej", sa jag, "inga problem." Jag tog med mig teamet till platsen där Hamid Karzai bodde för tillfället. Det stod massor av bilar och minibussar utanför, och massor av folk också. Så många fordon och människor hade jag aldrig sett samtidigt på en plats i hela mitt liv. Jag såg mig omkring och tänkte för mig själv att här bodde faktiskt Mullah Mohammed Omar helt nyligen och en massa pengar slösades på palatset. Jag funderade över hur Mullah Mohammed Omar och hans kamrat bin Laden alltid brukade säga att muslimer ska hjälpa varandra, samtidigt som – överraskande nog för mig – människor, muslimer, i Afghanistan dog av svält, medan Mullah Mohammed Omar bad om mer pengar till sitt palats. Jag kände hat i mitt sinne och i mitt hjärta mot både Mullah Mohammed Omar och Osama bin Laden som inte gjort något för att hjälpa oskyldiga medmänniskor som led stor nöd.

För första gången lyssnade jag på musik i bilen på väg mot Kandahar! Under talibanernas styre gällde stränga straff om man åkte fast för att lyssna på musik: man utsattes för en mycket hårdhänt behandling och hamnade i fängelse. Jag hade fått ett band med blandad afghansk musik och låtar med Richard Marx som jag gillade. Så hela vägen till Kandahar spelade jag nu fritt mitt band för mig själv och mina amerikanska journalistvänner.

Ur kapitlet **JAG RAPPORTERAR OM NARKOTIKASMUGGLING OCH HOTEN TILLTAR**

En fredag i augusti 2006 vaknade jag, gick upp och åt min frukost och planerade att som vanligt besöka min mors hus. Strax innan jag skulle lämna mitt hus kontrollerade jag min mobiltelefon och såg då att jag hade fått flera sms. Jag läste dem, det var mycket hotfulla meddelanden. De konstaterade att "din tunga har blivit alldeles för lång, den kan behöva skäras av". Jag kände inte igen numret som sms:et kom ifrån, så jag provade att ringa upp numret. Det visade sig vara avstängt. Jag tänkte att det kanske var ett skämt, men å andra sidan: vem skulle hitta på ett sådant skämt? Sedan funderade jag över vad jag kunde ha gjort för att någon skulle vilja skada mig. När jag kom till min mors hus åt jag som vanligt en god lunch och på ytan var allt som vanligt. Men sms:en gjorde mig ändå stressad och förstörde dagen, även om jag försökte att inte visa något. Min mor märkte att allt inte stod rätt till och undrade vad som hade hänt eftersom jag inte var som vanligt. Jag berättade ingenting för henne och när också min morfar frågade hur det var med mig, svarade jag på samma sätt: "Ingenting". Jag förklarade att jag har väldigt mycket att göra på jobbet och att jag bara kände mig lite stressad av det just nu, det var inget att oroa sig för.

Min vänstra hand hade klämts i bilen när vi körde i hög fart för att undkomma attacken, så den fungerade inte riktigt. Men jag klarade ändå att hålla min presskonferens. Jag var mycket arg och det som hänt mig och min bil rapporterades om på alla afghanska tv-kanaler den kvällen. Min mor ringde mig och grät. Hon sa att hon måste få träffa mig och tala med mig. Jag lovade att komma hem till henne.

Jag pekar ut internationella rutter för narkotika- och människosmugglingsnätverk

Sedan träffade jag ministern som hört om attacken och skottlossningen mot min bil. Han sa: "Jag har beordrat antiterrorismdirektoratet att omedelbart utreda det inträffade och att ställa alla de personer som försökte döda dig inför rätta." Jag visste att han bara uttalade meningslösa ord och tomma löften, men för att imponera på mig skrev min chef, ministern för antinarkotika, ett brev till inrikesministern. I brevet bad han inrikesministern att vänligen säkerställa att alla tänkbara åtgärder vidtas för att identifiera de personer som utförde dådet. Då sa jag till honom, rakt upp och ner, att: "Jag vet vilka som har försökt skjuta mig och det vet ni också, Sir." Sedan vände jag på klacken och gick.

Ur kapitlet **TANKAR OCH ÅSIKTER OM ASYLSYSTEMET I SVERIGE OCH OM TERRORISM OCH EXTREMISM**

De mäktiga krigsherrarna utnyttjar sina relationer med regeringen. Utrikesministeriet kan lätt ordna ett Schengenvisum till vilket Schengenland som helst som har en ambassad eller ett konsulat i Kabul. Ministeriet meddelar skriftligt och högaktningfullt respektive lands ambassad eller konsulat att X eller Y behöver visum för att resa till Frankrike, Tyskland eller vilket annat Schengenland som helst och ber dem bevilja det. Oftast blir svaret från det utländska konsulatet "nej". Då gör det afghanska utrikesministeriet den sökande till "regeringstjänsteman", utfärdar ett diplomatpass åt honom och ansöker på nytt om visering. Det är nästan omöjligt att neka en person med diplomatpass visum och på det sättet får en son, en kusin, någon annan släkting till någon av krigsherrarna inträde i Europa. Han instrueras om vilka länder det är lättast att få asyl eller uppehållstillstånd i och tar sig då kanske till Sverige med Schengenvisering i sitt diplomatpass. När han kommer fram finns det naturligtvis redan någon släkting eller god vän med uppehållstillstånd eller medborgarskap i landet, som hjälper och råder honom om hur han ska agera i asylproceduren. Han visar givetvis inte upp sitt diplomatpass, han uppger den falska identitet som ordnades åt honom av krigsherrens kontakter i Afghanistan, och berättar den falska historien som förberetts åt honom. På det här sättet är det ganska lätt att missbruka asylsystemet, ett system som ju finns till för dem som verkligen är i stort behov av skydd.

Släktingar till högt uppsatta personer i Afghanistan söker asyl i falska identiteter i Europa

Utrikesministeriet i Afghanistan utnyttjas ständigt av mäktiga krigsherrar just när det gäller utlämning till Afghanistan av dömda våldtäktsmän och narkotikahandlare. Dessa krigsherrar är så mäktiga att de kan pressa utrikesministeriet att lämna falsk information till de länder varifrån brottslingarna ska utlämnas. Som till exempel att personen ifråga riskerar att bli dödad i Afghanistan eftersom han har så många fiender där. Många länder tar då tillbaka sin utlämningsbegäran. Det är ett annat sätt att missbruka och utnyttja rättssystemen i världen och för staten Afghanistan att skydda och hjälpa grova brottslingar.

Ur kapitlet **I SVERIGE**

En av killarna som låg på sin säng gick upp och sa till mig: "Vad är det med dig? Är du från Migrationsverket eller är du polis? Eller är du bara korkad? Du måste vara dum i huvudet om du inte vet att alla, varenda en som kommer hit ljuger. Så är det bara. Så berätta för oss om dig så att vi kan hjälpa varandra att hitta på bra asylhistorier. Du kan ge oss lite information och vi kan ge dig en del tips." Efter att ha hört detta tog jag en paus och sa sedan: "Sorry, killar, jag hade ingen aning om det ni har berättat för mig, jag svär att jag inte visste någonting om lögnaktiga historier. Men varför tror ni att svenska myndigheter ska tro på lögn?" Då sa en av dem att man bara behöver vara på sin vakt och servera en bra historia och spela lite lidande. "Lita på mig", sa han, "de kommer att tro på oss. Jag känner många som fått uppehållstillstånd bara genom att ljuga bra. Förresten, min vän, vad heter du?" Jag sa mitt namn. "Okej, Zulmay", sa han, "lyssna på mig! Om du säger att du inte vet hur man ska göra för att få uppehållstillstånd här, då har du inte en chans. Du måste förbereda och bygga en historia som har alla de ingredienser som behövs och som jag ska berätta för dig om." Jag tackade för att de berättat allt detta för mig och sa att jag kanske kommer att förstå mer om vi pratar igen lite senare. Men nu var klockan nästan halv sex och det var dags att äta, så vi gick till matsalen. Medan vi stod i matkön såg jag mig omkring, jag svepte med blicken över alla människor som stod där. Många kunde jag ana var tidigare gängmedlemmar och kriminella i sina hemländer genom deras tatueringar och sätt att tala och röra sig. Jag hade ju nyligen själv råkat ut för människor som försökte stjäla mina ägodelar. Efter samtalet med de afghanska männen i rummet jag skulle sova i, var jag en aning chockad och kände att svenskarna öppnade portarna till sitt hem och vad förde vi invandrare med oss? Jo, lögn och bedrägerier! Är det så man ska tacka eller återgälda svenskarnas generositet och vänlighet? Jag mådde riktigt illa.

Ur kapitlet **SVENSKARNAS SVÅRBEGRIPLIGA RÄDSLOR – trender inom finansiering av terroristverksamhet och människosmuggling i Europa**

Frågan är hur många militanta grupper och individer som döljer sig bland oss, i våra samhällen i Europa? Det finns anledning att känna oro kring den frågan. I juni 2009, när jag arbetade i Kabul, kom jag i kontakt med – och läste – en viktig del av en säkerhetsrapport baserad på terroristaktiviteter. Där angavs att militanta grupper som Harkat ul-Mujahideen, Kashar-e-Taiba och Al Badr planerade att sända sina män till olika europeiska länder och där utge sig för att vara asylsökande och genom att utnyttja asylsystemet i något land ta sig in för att dels begå våldsamma dåd; dels predika sin våldsideologi och rekrytera flera människor. I december 2010 utfördes ett självmordsuppdrag av en islamistisk, militant man i Stockholm. Frågan är: hur säkra är vi?